Emmet Feigenbergs dimissionstale

Taler
Emmet Feigenberg
Rektor for Den Danske Scenekunstskole

Dato
12. juni 2025

Sted
Teater Aveny-T, Frederiksberg Allé 102.

Kære dimittender,

Det er et årligt tilbagevendende højdepunkt for mig at få lov til at stå foran jer for at ønske jer tillykke med jeres afsluttede uddannelse – og højtideligt sende jer videre herfra og ud i de delvis endnu ukendte landskaber, som vil udgøre jeres kommende arbejdsliv.

Jeg ved hvor kompakt jeres studietid har været – hvor meget læring og udvikling, som er pakket sammen i disse få intense år. Jeg ved hvordan I har suget til jer, hvordan I har øvet jer, hvordan I har kæmpet – hvordan I sikkert på skift har jublet og grædt (eller bandet), både over stoffet, I har skullet tilegne jer og over færdighederne, som I har måttet træne og træne og træne, indtil de til sidst blev ”naturlige evner”.

I den seneste tid har jeg set seks afgangsforestillinger-skråstreg-readings, på tværs af hele skolen, og det har været det klareste bevis på, hvor utrolig meget I har lært. Jeg overdriver ikke, når jeg siger at jeg her på vores skole i dette forår har oplevet noget af det mest interessante og mest kraftfulde teater, jeg overhovedet har set i meget lang tid.

Karakteristisk for alle disse forestillinger har været, at de hver og én har taget fat i ekstremt krævende stof. Så at I også er lykkedes med at forløse det stof, at gøre det til jeres eget og stå med det i fuld autoritet og autenticitet … Kæmpe anerkendelse for det!

En dimissionstale skal helst indeholde lidt mere end ros og bekræftelse. Jeg vil også gerne give jer et ’alvorsord’ med på vejen – noget, som jeg synes I skal tænke over.

Jeg nævnte før, hvor pakket jeres år på skolen har været. Hvor meget I har skullet igennem. Og jeg talte om, at I nok har været skiftevis optændt af begejstring og super frustrerede. Og jeg er helt sikker på, at I alle kender til den fine, svære balance mellem tro og tvivl. Nogen har en gang sagt, at "troen er talentet".

Det sker i de fleste forløb hen i mod et stykke scenekunst, at nogen siger: det hele er der, vi har lavet det grundlæggende arbejde ... nu skal vi bare tro på det. Og mon ikke mange af jeres undervisere har sagt noget i den retning til jer i løbet af disse år: Nu skal du bare tro på det! Og det er sandt. Vi skal tro på det. Hvis vi vil have nogen andre til at tro på det, vi laver, er det en forudsætning at vi selv tror på det.

Men det kan være ganske angstprovokerende, når nogen siger det til én – fordi det er jo ofte det, der er det allersværeste. Tvivlen nager. Holder det? Er det for meget? Er det for lidt? Er det for mærkeligt? Er det for uoriginalt? Kan jeg overhovedet finde ud af det her? Har jeg overhovedet noget på hjerte? Har jeg overhovedet ret til at kalde mig scenekunstner? Hvem tror jeg, jeg er? Når tvivlen bliver alt for dominerende, kvæler den lysten og forhindrer ideerne i at komme. Når tvivlen fylder alt for meget, bliver vi fortvivlede, som det hedder.

Men – og nu kommer så min formaning – tvivlen er OGSÅ en del af talentet. Man taler om "Tvivlens nådegave". Et meget smukt begreb, synes jeg. Jeg har prøvet at finde ud af, hvor det egentlig kommer fra. Det lyder religiøst, men det er faktisk kun ordet "nådegave", som er hentet fra Biblen. Tvivlens nådegave er en konstruktion, som sigter på at løfte tvivlen op til en særlig værdi, en form for "gave" ... som man skal prise sig lykkelig over at have fået. Og det er også det jeg vil give jer som mit råd for jeres fremtid: pas godt på tvivlen. Selvfølgelig skal vi tro på det vi laver. Hvis tvivlens stemme inden i os aldrig vil tie stille, så når vi ikke derop og derud, hvor vi gerne vil.

Men på vejen derhen – undervejs i processerne – i løbet af prøverne – dér er tvivlen jeres gode følgesvend og kunstens beskytter. Hvis I en dag går ind i arbejdet med en urokkelig tro på jer selv, så tør jeg godt advare om, at så er det nok også den dag, hvor I risikerer at blive kedelige. Tvivlen vil udfordre jer, den vil vejlede jer – den vil tvinge jer til at undersøge tingene én gang til ... til at grave endnu lidt dybere, eller til at blande elementerne på endnu en ny måde. Når I har prøvet at løse et eller andet på tredive forskellige måder, så vil tvivlen hviske

til jer: ”måske er der én måde til, den 31. måde, og måske er den, det rigtige!”

Så lad være at tænke på tvivlen, som noget det gælder om at komme af med. Tag en lille smule af al den tvivl, I sikkert har følt mens I gik her på skolen, tag den med jer – gem den et sikkert sted, pas godt på den og tag den frem en gang imellem.

Og når jeg så har sagt det, så vil jeg selvfølgelig lande det rigtige sted i balancen mellem tro og tvivl. I har SÅ meget grund til at tro på jer selv – og til at tro på kunsten. Det er det, som skal have lov til at fylde i dag. I dag skal I bare give jer selv al den anerkendelse I fortjener.

Fra Den Danske Scenekunstskole og fra mig er der nu kun tilbage at sige: VI TROR PÅ JER! Vi ønsker jer ALT GODT – vi vil følge jeres videre færd med bankende hjerter!

Og vi ønsker jer VERDENS STØRSTE TILLLYKKE.

Kilde
Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Translokations-/dimissionstale

URl
https://www.dansketaler.dk/tale/emmet-feigenbergs-dimissionstale-2025